

ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ VIGTOR CONTENT

Η ΠΡΙΓΚΗΠΕΣΣΑ ΓΚΑΛΙΑΝΑ

ΟΝ 15ον αιώνα, οι Μαυριτανοί κατακτητάι είχαν μοιραστεί ολόκληρη την 'Ισπανία και την είχαν χωρίσει σε διάφορα μικρά βασίλεια. Άνάμεσα σ' αυτά ήταν το βασίλειο της Κορδοβας, της Σαραγζόσσας, του Τολέντου, της Βαλέντίας, της Γουαδαλαζάρας και πολλά άλλα. Οι μονάρχαι όλων αυτών των βασιλείων ήταν άνθρωποι φιλοπόλεμοι και βρισκόντουσαν πάντοτε σε πολέμους, είτε μεταξύ τους, είτε με τους χριστιανούς βασιλείς της Καστίλλης, της Λεόνος, της Ναβάρρας και της Βαρκελώνας.

Την εποχή εκείνη, βασιλιάς στο Τολέντο ήταν ο Γκαλιάρφ, μονάρχης πλούσιος και δυνατός, μα όχι και τόσο φιλοπόλεμος. Ο Γκαλιάρφ είχε μία κόρη που την έλεγαν Γκαλιάννα και που ήταν ή πιο όμορφη κοπέλλα του καιρού της. Το κομμάκι και λιγερό κομμά της, τα μεγάλα κατάνιαμα μάτια της, το τραυματιούλενο στόμα της, τα ένδυνα μαλλιά της, των οποίων ή μακρούς πλεξούδες έπεφταν ως τη γη, τα μικροσκοπικά πόδια της, όλα συναγωνίζοντουσαν στη χάρι με ταύτη τους για να κάνουν την πριγκηπέσσα αυτή πραγματικό είδωλο όμορφης.

Ο πατέρας της της είχε χρίσει κοντά στο Τολέντο ένα έπαιονο παλάτι, περιτοχισμένο από μαγευτικούς κήπους, από πηγές, γέφυρες, λουτρά και καταρράχτες, κι' εκεί μέσα ή Γκαλιάννα ζούσε, ασχολομένη με την τουαλέττα της, με τη μουσική, το χορό και την ποίηση.

Έχοντας όλα τ' αγαθά της γης, ή νέα πριγκηπέσσα θα ήταν τρισευτυχισμένη, αν δεν την ένοχλούσαν με την επιμονή τους οι έταμιστάι της. Γι' αυτό, ή χειροτέρα της δουλειά ήταν να βροίση τρόπους για να τους ξεφεύγει. Μεταξύ αυτών προτάτων ήταν ένας που το άγριο έρωτικό του πάθος την έτρούαζε. Ήταν ένας πανήγυρος Μαυριτανός, άγριος, φλογερός και περφημένος. Λεγότανε Μπρανταμάν και βασιλευσε στη Γουαδαλαζάρα. Αύτός ο πρωτόγονος μονάρχης, που περνούσε όλον τον καιρό του με πολέμους και μ' αγώνες, έννοιουθε τέτοια επιθυμία να κάνει δική του την παρνορία Μαυριτανή, ώστε είχε βάλει και έσκυφαν ένα ύπογειο διάδρομο, που πήγαινε από την πρωτεύουσα του στο Τολέντο, για να μπορεί έτσι να επισκέπτεται χωρίς κείνηνη που άγαπούσε.

Μα ο έρωσ αυτός του τρομερού Μαυριτανού δεν εύρισκε χαμιάην αντίχησι στην καρδιά της Γκαλιάννας, ή οποία μάλιστα τον συζυγιόταν. Μα ο Μπρανταμάν ήταν πολύ δυνατός και ο φόβος μήπως κηρύξει τον πόλεμο έναντιον του πατέρα της, αν αυτή τον απομάκρυνε από κοντά της, έκανε την νέα κόρη ν' άνεχεται με καρτερικότητα τον έρωτά του... Ωστόσο δεν τον ένεβάρυνε καθόλου στο πάθος του. Λειχόταν μόνο εύγενική απέναντί του.

Τά πράγματα βρισκόντουσαν στο σημείο αυτό και ή πριγκηπέσσα σίγουρα θα γινάταν πολύ γρήγορα σύζυγος του Μπρανταμάν, παρ' όλη την απέχθειά της, όταν ο Κάρολος ο Μέγας, ο γιός του βασιλέως της Γαλλίας Περίνου, έφτασε στο Τολέντο, σταλμένος από τον πατέρα του για να ένισχυον τον Γκαλιάρφ, πλοχ των οποίων ο Άρνιτεριανός, ο βασιλιάς της Κορδοβας είχε κηρύξει τον πόλεμο.

Ο νεαρός πριγκηπας έγινε δεκτός σάν έλευθεροτής και τον έγκατέστησαν μαζί με την ακολουθία του στο ίδιο το παλάτι της Γκαλιάννας, που ήταν ή πιο όμορφη και πιο πλούσια κατοικία, που θα μπορούσαν να προσφέρουν σ' ένα τόσο διακεκομένο ξένο.

Άν και οι αυστηροί νόμοι του χωρεμού δεν επέτρεπουν καθόλου στους ξένους να εισχωρούν ως τα διαμερίσματα των γυναικών, συνέβαινε ωστόσο κάποτε, για να τμήσουν ένα πολύ σπουδαίο πρόσωπο, να του κάνουν δεξίωση και ή γυναίκες του παλατιού. Ήτσι ο Κάρολος ο Μέγας μπόρεσε να δη την ώραία Μαυριτανή πριγκηπέσσα, της όποιος ή θεία όμορφιά του έκανε την πιο βαθεία έντυπωσι. Την έρωτεύθηκε άμέσως τρελλά, μα κι' ή Γκαλιάννα, από μέρους της, έννοιουσε από την πρώτη στιγμή για το λαμπρό εκείνο έπαιονο ένα γλυκό αισθημα να της πλημμυρίζη την καρδιά.

Πού μπορεί τάχα να μ' όδηγήσει ή αγάπη αυτή; Έλεγε μέσα της, προσπαθώντας να πείση τον έαυτό της να μην άγαπήσει το χριστιανό πριγκηπα. Αύτός είνε χριστιανός κι' έγω είμαι μουσουλμάννα... Ή έννοσι μας έτσι είνε αδύνατη...

Ωστόσο, από την ήμερα εκείνη, ή σκέψη της Γκαλιάννας βρισκό-

ταν διαρκώς στον ώραίο ξένο. Είχε γίνει όνειροπόλα και ή συναστροφή των γυναικών της ακολουθίας της δεν είχε πια καμιά γοητεία γι' αυτή. Τις άφηνε συχνά να πηγαίνη να περιπαλάντα μόνη της στα πιο άπομερα μέρη του παλατιού της. Ή κιάρα της, παρτημένη σε μία γωνιά, άπονεσε τώρα άφωνα. Άπό το στόμα της, της ξεφεύγαν συχνά βαθείς άναστεναγμοί και το μικροσκοπικό στομάτι της, που άλλοτε χαμογελούσε άδιάκοπα, έμενε τώρα κλειστό και σοβαρό.

Ή νέα κοπέλλα άγαπούσε για πρώτη φορά, άγαπούσε τον Κάρολο με όλες τις δυνάμεις της ψυχής της. Ο έρωσ της αύτός την γοήτευε και την μεθεύσε, μα όταν ή σκέψης της πήγαινε στον Μπρανταμάν, φοβόταν, όχι για τον έαυτό της, μα γι' αυτόν που άγαπούσε.

— Άν ο Μπρανταμάν, έλεγε, αντίληφθί την προτήμησί μου, θα τον σκοτώση... Ή! πρέπει ο Κάρολος να μη μάθη ποτέ πως τον άγατώ!...

Μόλις αύτός ο φόβος οξώθηκε μέσα στην καρδιά της, ή Γκαλιάννα άρχισε να άποφεύγη το νεαρό Γέλλο και κλεινόταν όλημερίς μέσα στα διαμερίσματά της. Μα μάταια κάλεσε με τον έαυτό της ή παρθετική αυτή κόρη. Ή αγάπη περιπαίζει όλα τα έπιόδια και γελάει με τις πιο άνέλεπτες αποφάσεις...

Πού γυναίκα έξ άλλου μπορεί να κρύψη ποτέ το μυστικό της καρδιάς της;...

Ή Γκαλιάννα δεν μπορούσε να μένη άδιάκοπα κλεισμένη μέσα...

Ή μοναξιά, αντί να λιγοσταίη το καιρό της και να σκορπίη τη γαλήνη μέσ' στην καρδιά της, έφαινότανε άκόμη περισσότερο τη φωτιά, που φλόγιζε την καρδιά της.

Έτσι ο γιός του βασιλιά της Γαλλίας δεν άρχισε ν' αντίληφθί το αισθημα της και μία μέρα, πέφτοντας στα πόδια της, της όμολόγησε πως κι' αύτός την άγαπούσε...

Ή πριγκηπέσσα τότε, βλέποντας πως το αισθημα της είχε άνταπόκρισι, δεν τού το κράτησε μυστικό. Μα σιχρόνος του άνεκούσισε και τους φόβους της για το βασιλιά της Γουαδαλαζάρας και τον έξωρισον στην αγάπη του, να φύγη από το Τολέντο, για να μην έκτεθί στην έξόλιση του Μπρανταμάν, ο όποιος, καθώς ήταν προικισμένος με έξαιρετική δύναμη και αγριότητα, δεν είχε παλέψει ποτέ χωρίς να σκοτώση τον αντίπαλό του και να του κόψη το κεφάλι.

Αυτή ή άνακούσισε, αντί να φοβισθί τον Κάρολο, άπεναντίας δυνάμωσε το θάρρος του. Βέβαιος πια ότι τον άγαπούσε ή πριγκηπέσσα που έλάτρευε, της όρκίστηκε να την απαλλάξη από τον έρωτα του Μπρανταμάν.

— Να έγκαταλείψω το Τολέντο; φώναξε. Να φύγω σάν άνανδρος τη στιγμή που ο ούρανός μου παραχωρεί την αγάπη της Γκαλιάννας!... Όχι!... Όχι!... Θα παλέψω και θα νικήσω αυτό τον γίγαντα!... Έγω, αξιολάτρευτη κόρη, θα νικήσω το κεφάλι του μπρος στα πόδια σου...

Το ίδιο βράδι ο Κάρολος προκάλεσε τον αντίχλο του σε μονομαχία... Έτσι, οι δυο αντίχλοι αποφάσισαν να παλέψουν την άλλη μέρα το πρωι στον κήπο του Βέγκα, που βρισκόταν ανάμεσα στο Τολέντο και στο παλάτι.

Οι δυο αντίπαλοι, όπλομένοι με όλα τους τα όπλα και φορώντας τις σιδερένιες τους πανοπλίες, συναντήθηκαν μόλις έχαραξε ή μέρα.

Μπορείς να συσθολίς την ψυχή σου στο Θεό, χριστιανέ σάβλε!... έλεε στο νεαρό πριγκηπα ο άγριος, Μαυριτανός μονάρχης. Γιατί, μα τον προφήτη, θα νικήσω το κεφάλι σου στο χόμα!...

— Φύλαξε τις συμβουλές σου για τον έαυτό σου, περφηγανε μουσουλμάνε! που άπάντησε ο Κάρολος. Ή φλουριές σου δεν με φοβίζουν! Προκαλούν μόνο την περιφρόνησί μου!...

— Φυλάξου, άθλιε! ούρλιαξε ο Μπρανταμάν, φλογισμένος από την όργη και όρμηόνας άπρόοπτα με μανία έναντιον του αντίπαλού του, σολεύοντας την τεράστια σπάθα του...

Μα αν ο Μαυριτανός ήταν πολύ δυνατός, ο Κάρολος ήταν πάλι τρομερά εύλυποςτος και γυμνασμένος. Ρίχτηκε άμέσως προς το πλάκι και έτσι άπέφυγε τη σταθιά του Μπρανταμάν, που αν τον πετύχαινε θα τον σκότωνε...

Ή Γκαλιάννα, άκούσκιαμένη στον έξόση της, παρακολούθησε με την έννοιουμένη της ακολουθία Φατιμέ τις διάφορες φάσεις του άγώνος, του όποιου αυτή θα ήταν το έπαθλο. Χλωμή, μα άποφαστική, έσφιγγε στα χέ-

Ο άγών παρατείνονταν άγριος...

ΜΕΣΑΙΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΡΟΥΣΣ

ΤΑ ΚΡΙΝΑ ΤΗΣ ΓΥΟΛΑΝΤΑΣ

Στά χρόνια του Μεσαίωνα ζούσε μία όμορφη και ηλιεμένη ἀρχόντισσα, ἡ Γυολάντα. Ἦταν γυναικὰ τοῦ ἑξακοσμήνου ἱππότη Ὀρσοῦ. Ἡ Γυολάντα εἶχε τὴν ὀνη ὄμοια μὲ Μαντόνας, πλοῦσια κατὰχο- σα μαλλιά, μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ πρόσωπο λευκὸ. Τὸ μαῦρο καὶ μακρὸ φρέμαί της, τὸ λιγνὸ της ἀνάστημα καὶ τὰ εὐγενεῖα χαρακτηριστικά της τῆς ἔδιναν μὴν ἀλλοιώτικη γοητεία πρὸς καμμίαν ἄλλη γυναῖκα, σ' ὅλη τὴ Γερμανία, δὲν μπορούσε νὰ τὴν βρῆς.

Ἀλλὰ, μαζὺ μὲ τὴν ἀσύγκριτη ὀμορφιά της, ἡ Γυολάντα εἶχε καὶ καρδιά εὐαίσθητη, τρυφερή, πονετική, πρὸς συγγενίαν μὲ τὸ παραμυρὸ καὶ χάριεσ παρηγοριά σ' ὅλους τοὺς δυστυχισμένους πρὸ τῆν ἐξό- γωναν. Γι' αὐτὸ ἡ Γυολάντα ἦταν ἀγαπῆτη σ' ὅλους δούους τῆν ἐχθρὸν γυνόσει, καὶ λατρουῖταν σχεδὸν ὡς ἅγια.

Σὲ λίγον καιρὸ ὄμοιο σ' βασιλεύει τῆς Γερμανίας ἔκανε μίαν ἐξοστρα- τεῖα γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ἀγίους Τόπους, καὶ ὁ ἱππότης Ὀρσοῦ, ἑτακόνοντας στὴν πρόκλησιν του, ἔφυγε καὶ αὐτὸς μαζὺ μὲ τοὺς ἀλ- λους Σταυροφόρους γιὰ χώρας μαζωνίεσ, ὅπου ὁ ἄπιστος ἔδριον καὶ περιφρονοῖσαν τὸ ἱερὸ σῆμα τοῦ σταυροῦ.

Ἡ Γυολάντα, ὡς ἔμεινε μόνη της, κρυφίτηκε ἀπὸ μίαν ἀγίαρρευ- τὴ στενοχώρια καὶ ἔβλεπε μέρη-νυχτὰ γιὰ τὸν ἀγαπημένου της σύ- ζυγο πρὸ εἰνε φῆνε. Πίποτε δὲν μπορούσε νὰ τῆς φέρῃ ἀνακούρσει, καὶ τὰ γαλάζια γλῆκὰ μάτια της ζόντευαν νὰ ξεραθοῦν ἀπὸ τὰ πολλὰ δάκρυα.

Ὁ σύζυγός της, φεύγοντας, τῆς εἶχε ἀφήσει πλῆθος ἀπὸ πολιτῖμα φρονητά καὶ ὀλόχρονα σπολιδία, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ τὸν ἀδισθημὸ πρὸ θὰ ἔλειπε καὶ νὰ μὴν παραπονιέται πρὸς τὴν εἶνε λησιμονίσει.

Ἡ Γυολάντα ὄμοιο τὰ μάζεψε ὄ- λα καὶ τὰ κλείδωσε μέσα σ' ἓνα σεντόνα γιὰ νὰ μὴν τὰ βλεπῆ καὶ μεγαλώει ἡ κρυφὴ λύπη της. Ἀλ- λουσιε τὸ θὰ ὀμειλοῦσε νὰ ντυθῆ καὶ νὰ στολιστῆ, ἀφοῦ αὐτὸς, στὸν ὅποιον ἴθελε ν' ἀπέστ, βασιζόταν πρὸς μακρὰ, πέρα στους μακρο- νους τόπους τῆς Παλαιστίνης.

Γιὰ μόνον ἐνδύμιο τοῦ συζύγου της εἶνε κρατήσει ἓνα ἀδαμαντοζώ- λητο μικρὸ μαζαζὶ τοῦ Τολε- δου, πρὸ τὸ φέταγε πάντα στὴ ζώ- νη της, ἀποφασισμένη νὰ μὴν ἀπο- χωριστῆ ποτὲ ἀπ' αὐτὸ. Κι' ὄμοιο τὸ ἐνονοῖσε αὐτὸ ἀπάνου της, ἐνοῖσε πρὸς εἶνε κάποια μυστικὴ ἐπικοινωνο- νία μαζὺ μὲ τὸν ξενιτεμένου της.

Στὸ μεταξὺ ὄμοιο ἔγινε καιρὸ πρὸ δὲν τὸ περιμένε καθόλου. Ὁ Δαν- νίη, ὁ ἐπιστάτης τοῦ πύργου της, ἀγάπησε τρελλὰ τὴν ὄμοια πυρο- δέσπινα καὶ γοῖνε νάβρη τρόπο νὰ τῆς φανερώσῃ τὸν ἑρωτὰ του. Μιὰ ἡ Γυολάντα δὲν μπορούσε νὰ φανταστῆ ποτὲ τέτοιον θρόσος ἐκ μέρους ἐνὸς ἀπρητόου της καὶ δὲν εἶνε ἀντιληφθῆ ὀκῖμα τὸ πάθος του.

Μιὰ μέρα ὁ Δαννίη, μιλώντας της ὄλοένα γιὰ τὸ σύζυγό της, κα- τώθησε νὰ τὴν παρασηφῆ, στὴν ἔσρη. Ὅταν ἀπομαζωνίθηκαν ἀρετὰ ἀπὸ τὸν πύργο, σταμάτησε ἔβαρνα μπροστὰ τῆς καὶ, μὲ φωνὴ πρὸ ἔτρωσε ἀπὸ τὸν πόθο, τῆς ἔξωκοιλογῆθηκε τὸ ἀσθημὸ του.

Ἡ Γυολάντα, ἀκούγοντας τὰ λόγια του, στὴν ἀρχὴ δὲν ἴθελε νὰ πιστένη τ' αὐτὰ της. Ὅταν ὄμοιο ὁ ἐπιστάτης ἔξωκοιλοῦθηκε μὲ πε- ροσσότερη ἐπιμονὴ νὰ τῆς ζητῆ νὰ ἑτακωθῆ στὴν ἀνομι ἐπιθυμία του, ἡ ὄμοια πυροδέσπινα τρώμειε καὶ θέλησε νὰ φύγη.

Ὁ Δαννίη τότε, τρελλὸς ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ τυφλὸς ἀπὸ τὴν ὄρη- γη του, γῆμειε ἀπάνου της καὶ τὴν ἔσριεε κάττω. Τώρα πρὸ δὲν εἶνε κανένα φόβο νὰ τοῦ φῆνη καὶ ἦταν βέβαιος ὅτι θὰ ἱκανοποιέσει ἐπὶ τέλος τὸν βδελυρὸ του πόθο.

Ἡ Γυολάντα ἔβλεπε γιὰ μὴν στιγμὴ τὰ μάτια της ἀπὸ τὸν τρόμο, ἔφερε στὸ νοῦ της τὸν ξενιτεμένου ἱππότη, ἔβγαλε ἀπὸ τὴ ζώνη της τὸ μικρὸ ἀδαμαντοζώλητο μαζαζὶ τοῦ Τολεδου καὶ, πρὸν ἔβλεπες προ- φτάσῃ νὰ τῆς πᾶσῃ τὸ γῆρ, τὸ βῆθε μὲ δῖνιμα στὴν καρδιά της.

Ὁ Δαννίη λάγωσε ἀπὸ τὴ φρένη μπροστὰ στὸ θέμα τῆς τραγικῆς αὐτῆς αὐτοκτονίας καὶ θέλησε νὰ φύγη γιὰ νὰ μὴν τὸν ἰδοῦν ἐνεκ καὶ τὸν κατηγορήσειν γιὰ φονιά. Ἀλλὰ, γιὰ καιρὸ τὴν τύχη, ἔνας ἄγχιος λόκος ἔξρηθῆσε τὴν στιγμὴ ἐξενὴν ἀπὸ τὰ γαμῖοκλαδα, τὸν ἔβαζε ἀπὸ τὸ λαμὸ καὶ τὸν ἔσπασε νεκρὸ, δίπλα τὸν πτόμα τῆς ἀτυχεῖς πυρο- δέσπινας. Ἐπειτα τὸν τρώβησε στὸ βῆθος τοῦ δάσους καὶ τὸν ἔφαγε.

Ὁ ἱππότης τοῦ πύργου ἀνησῆχον γιὰ τῆν ἔξωκῖνα της κρυφῆς τὸν καιρὸ τῆς ἐπιστάτη καὶ ἀρχισαν νὰ τοῖς γυροῖσαν παντοῦ. Ὑστερα ἀπὸ δύο μέρες, τέλος, ἡ ποτὴ θαλαμηπόλος της Γυο- λάντας βρῆκε τὸ ἄντρο κορμὶ της στὸ δάσος. Στὸ μέρος μάλιστα ὅπου εἶνε κρυθὸ τὸ αἷμα της εἶνε μὲ κατάκληθῆ φητρομένη ὀλοένα κρῖνα.

Ἦσαν τῆς πεθαμένη πυροδέσπινας στὸν πύ- γρο, τῆς ἔβαναν λαμπερὰ κηδεῖα καὶ ἀπάνου στὸν τά- φο της χάραξαν τὰ ἀκόλουθα λόγια:

«Διαβάτη, στάσου. Ἐδὼ εἶνε θαμμένη ἡ πάναγη Γυολάντα, ἡ ὄμοια ἀρχόντισσα. Ἦ- ταν τόσο ἐνάρετη, πρὸ φῆτροσαν κρῖνα στὸ μῆμα της»!...

Βρῆκαν τὸ ἄντρο κορμὶ της μέσα στὸ δάσος...

VICTOR CONTENT

ΤΑ ΠΕΡΙΛΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΞΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Ἔως τώρα γνωρίζαμε ὅτι τῆς περιέργης διαθήκης τῆς συντάσσαν συνήθως οἱ Ἀμερικανοὶ καὶ οἱ Ἀγγλοὶ, τὸν ὅποιον εἶνε περιφρῖμη ἡ ἐκκεντριζότης στὸ ζῆτημα αὐτὸ. Τελευταῖα ὄμοιο πέθανε κάποια Ἰτα- λίδα κρῖνα, ὀνοματὶ Λουίζα Καρτοῦζιο, ἡ ὄμοια ἀφῆσε τὴν ἔξρη ἀμύ- μητη διαθήκη:

«Ἀπαγορεύω ρητῶς στοὺς συγγενεῖς μου, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, νὰ συνοδέψουν τὴν ἐκφορὰ τοῦ λειψάνου μου μὲ ὄνη μελαγχολικὴ καὶ μάτια δακρυνοῖνα.

Ἐγὼ δὲν κληρονόμο τῆς περιουσίας μου καθιστῶ ἔξενους ἢ ἔ- κεινῖν πρὸ θὰ γελᾶ μὲ μεγαλειότερη ἐπιθυμία καὶ χαρὰ στὴν κη- δεῖα μου.

Ἐπαγορεύω ἐπίσης στοὺς συγγενεῖς μου νὰ φορέσουν πένθημα ροῦζα.

Τὸ δομάτιο, στὸ ὅποιο θὰ κατατεθῆ τὸ λειψάνο μου, θέλω νὰ δια- κοσμηθῆ μὲ κόκκινες καὶ χρυσοῖς ταινίεσ, μὲ ἀνήθη πολύχρωμα καὶ μὲ πλοῖσια παραπετάσματα.

Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ ἀναγγελθῆ ὁ θάνατός μου μὲ πένθημες κω- δονοχορησίεσ, ἀλλὰ μὲ τῆμπανα καὶ μὲ διάφορα ἄλλα μουσικὰ ὄρ- γανα.

Τῆς κηδεῖας μου θέλω νὰ προηγοῦνται πε- νηγτα αἰδοὶ καὶ ἰσάριθμης χορευτῆριεσ, πρὸ νὰ τραγουδοῦν, νὰ χορευοῦν καὶ νὰ προκα- λουῦν τὰ γέλια τῶν παρακολουθοῦντων τῆν κη- δεῖα.

Μονάχα μ' αὐτὸ τὸν τρόπο — τελειώνει ἡ διαθήκη — θὰ πανηγυρισθῆ ἑταξίως ἡ μὴ- νη ἡμέρα τῆς εὐτυχίας μου καὶ τῆς ἀπολυ- τρώσεώς μου, ἡ ἡμέρα τοῦ θανάτου μου!...».

